

Cultura | Enric Gil | Actualitzat el 19/09/2015 a les 11:30

L'ànima flamenca posseeix Vic

El guanyador del Premi Puig Porret 2014, "Cants Oblidats", reivindica el llegat dels cantadors gitanocatalans | Soleá Morente omple la sala gran i convenç en la presentació del seu primer disc en solitari, "Tendrá que haber un Camino"

El flamenc, gran protagonista del divendres al MMVV | José M. Gutiérrez

El guanyador del Premi Puig Porret 2014, *Cants Oblidats*, ha iniciat la vetllada flamenca de divendres del Mercat de Música Viva de Vic (MMVV) (<http://www.mmvv.cat/>) que ha fet coincidir en una jornada i de manera pràcticament encadenada a l'Auditori i al Teatre de l'Atlàntida de Vic tres concerts que difícilment tornarà a reunir un altre festival. Al treball del Premi Puig Porret de Joan Clota "El Nen", l'han seguit el flamenc desimbolt de Soleá Morente i els desenfrenats Canteca de Macao. El resultat: flamenc ric en matisos i, sobretot, intens. Molt intens.

Joan Clota «El Nen», un referent del flamenc dels cantadors gitanocatalans Foto: José M. Gutiérrez

El flamenc en català de *Cants Oblidats*, encapçalat pel vocalista i compositor del barri d'Hostafrancs de Barcelona, "El Nen", és hereu d'una reputada nissaga de cantadors gitanocatalans protagonistes de l'eclosió inicial de la rumba catalana, al costat de Peret, Pescadilla i d'altres. El nom del grup, *Cants Oblidats*, expressa la seva raó de ser: recupera una tradició d'uns gitanos que s'expressen en llengua catalana i que parlen de Catalunya trencant tabús i proposant una aproximació als cants flamencs, aflamencats i melismàtics. En directe, la seva sonoritat íntima, tan familiar però tan estranya, evidencia de quina manera ha quedat relegat un flamenc català que necessita ser escoltat. Una perla per començar.

Soleá Morente, l'estrella

La jornada flamenca va acollir després una de les estrelles del festival, la cantadora Soleá Morente, que va presentar el seu primer disc en solitari, *Tendrá que haber un camino* (El Volcán Música, 2015). Davant d'una sala gran pràcticament plena no va decebre, amb una aposta arriscada però reeixida. Les capacitats vocals de Morente van brodar un flamenc *rock* que va deixar moments memorables d'una força elevadora. L'elegància del directe de la cantadora, entregada i gairebé hipnòtica, hi va ajudar.

Canteca de Macao, desenfrenats

La cirereta la van posar els madrilenys Canteca de Macao, que van "rebentar" l'Auditori de l'Atlàntida amb la presentació del seu nou treball, *Lugares Comunes* (Dro/Warner 2015), una aposta més nua i personal. Va ser un directe tan expansiu que potser hagués funcionat millor en algun escenari exterior del festival. Canteca de Macao va connectar amb els espectadors, alguns seguidors acèrrims, que no van poder aguantar asseguts i es van aixecar durant mig concert -i fins al final- a ballar pels passadissos de l'Auditori. El nou treball d'Anita i Chiki té recorregut.

Un moment de l'actuació de Soleá Morente Foto: José M. Gutiérrez